

Organ for de Sidste-Dages Sælfige.

Sandhed, Kundskab, Dyd og Tro forenet.

Nummer 15

1. August 1907.

56. Aargang

Skygge- og Indbildningsbilleder forsvinder.

I sidste Nr. af Stjernen læse vi et Stykke, skrevet af Rev. Cannon Masterman, en Præst i den engelske Kirke, hvori han siger: „Hvad Menneskene nu sige er, at Kristendommen ikke er usand, men at vi have forfalsket og fordrejet den — saa at istedetfor Sandhed have vi indført Skygge- og Indbildningsbilleder af vor egen Opfindelse.“ Det er en Rendsgerning, at mange Folk, og blandt dem nogle af de mest religiøse og gudfrygtige, udtale sig paa denne Maade, og det er et godt Tegn, thi det er ikke rimeligt, at de ville søge den eneste sande Vej, førend de ere overtydede om, at de, saavel som den „kristne“ Verden, ere paa Afveje og vildledte af „Skygge- og Indbildningsbilleder“ efter Menneskers Paafund. Præsten tilstaar i Stilhed, at deres Klagepunkt er retfærdigt, thi han siger videre: „Der er kun en eneste ærlig Maade, hvorpaa vi kunne imødegaa denne Indvending, og det er ved at gaa tilbage igen til Udgangspunktet, eller Begyndelsen, og lig spæde Børn begynde forfra paany.“ Han har Ret i dette Udsagn, hvilket er en aaben Tilstaelse af, at Kristendommen har afvejet fra „Begyndelsen“, som indførtes af Kristus. Hvad der høilig trænges til, er Hovedindholdet eller Kærnen af, hvad Menneskens Søn i sin jordiske Manddoms-alder meddelte, og som han anbefroede sine Apostle til at forkynde til den ganske Verden, istedetfor de menneskelige „Skygebilleder“.

Men hvorledes kunne Sekterne komme tilbage til denne Begyndelse? Hvem skulle lede dem mod den „snævre og trange Vej?“ Svaret kan

maafte blive: „Ved at læse og ransage Skriften.“ Dette synes at være Prædikanters og Tilhøreres eneste Tilflugt blandt vor Tids geistlige og troende. Er det sandsynligt, at de ville udrette mere i denne Henseende, end deres Forgængere i Aarhundreder have været istand til? Nye Fortolkninger og Oversættelser af „Ordet“ formere simpelthen Troanskuelserne og Sekternes Antal, bevirke en Forøgelse i religiøs Forvirring og frembringe nye Skygge- og Fantasi billeder.

De „kristne“ Ordets Fortolkere kunne ikke fremvise andet end deres egne Anskuelser, hvilke, naar de nøjagtig overvejes, ikke ere stort bedre end de, som deres medtroende besiddede. De ere blottede for den Fuldmagt og Indflydelse, der vilde gøre dem uroffelige og følgerigtige, og ville i en vis Grad ikke være meget forskellige fra de andre Skygger, som have taget Plads istedetfor det, som Kristus, ved guddommelig Inspiration, meddelte sine Apostler.

Der tiltrænges noget højere og større, end menneskelige Anskuelser, Formodninger og Beregninger kunne fremføre. De skønneste Tanker, udtalte i det smukkeste Sprog, af de mest uddannede Prædikanter og Stortalere, og de lærde Skribenters og Forskeres Frembringelser ere utilstrækkelige til at gengive det, som den oprindelige ægte Kristendom indeholdt. Thi i det hele taget ere de kun Mennesker. Verden behøver guddommelig Genoprejsning; ikke blot ifølge de gamle Skrifers døde Bogstav, hvad enten de ere rigtigt eller urigtigt affrevetne og oversatte, men ved den levende nærværende Aabenbaringsens Aand. „Saa siger Herren“ — udtalt med guddommelig Fuldmagt og under guddommelig Inspiration — det var den Vejledning, Gud fordom gav sine Børn, naar de vare villige til at lade sig lede deraf. Kristus fremholdt, at dette var den eneste Vej, og siger: „Min Værdom er ikke min, men hans, som mig udsendte. Dersom nogen vil gøre hans Vilje, han skal kende, om Værdommen er af Gud, eller jeg taler af mig selv.“ (Joh. 7, 16. 17.) Han modtog Myndighed fra sin Fader til at sige: „Jeg er Vejen, Sandheden og Livet“, og han gav sine Apostler Fuldmagt og Myndighed til at lære det, som han havde befaleet dem. De forkyndte og fremholdt det levende Ord, — Substansen og ikke Skygger, som have deres Ophav fra menneskelig Visdom.

Er Menneskene i disse Tider villige til at gaa tilbage til denne „Begyndelse“, som Rev. Masterman hentyder til, og hvis Ord vi her have citeret? Er han selv beredt til at gaa tilbage til dette „Udgangspunkt“? Dette vilde indbefatte Tro paa ny Aabenbaring — Guds Røst i vor nærværende Tid, — Gengivelsen af guddommelig Fuldmagt. Men Nutidens geistlige af de forskellige Samfund, fra de ældre til de senere stiftede, have forkastet Tanken om, at Aabenbaring nu kan finde Sted, og i deres Trosbekendelse erklære de, at der ikke eksisterer nogen ny Aabenbaring, og at der ejheller under nogen Omstændigheder

vil blive givne nogen. De have indført den Theori, at det nye og det gamle Testamente indeholde alle Ting, som ere nødvendige til deres Frelse, og at intet mere skal føjes til dem, hvad angaar Aabenbaring eller menneskelig Lærdom. Saaledes er den „kristne“ Verden bleven hindret fra at „gaa tilbage til Begyndelsen“ og modtage den eneste sande Vejledning til Sandheden, som den kommer direkte fra Guddommen.

Kirken, som Jesus Kristus oprettede „i Begyndelsen“ af den nye Tidsregning, blev paa den Tid, ligesom Guds Kirke altid er bleven, ledet ved Aabenbaring og Fuldmagt fra ham. Dens Medlemmer gjorde Brug af de tidligere Skrifter til deres Trøst, Gavn, Sammenligning og Belærelse, men de havde ogsaa hos dem levende Apostler og Profeter og andre kirkelige Embedsmænd, som talte med Myndighed og den Helligaands Kraft, hvilket havde tilfølge, at deres Lærdomme vare Sandheden i sig selv og derved til deres nærværende Vejledning havde Fortrinet for dem, som vare skrevne i de gamle Skrifter. Kristus indsatte disse Embedsmænd i Kirken „til de Helliges fuldkomne Beredelse“ saavel som „til Embedets Forvaltning“, og de vare nødvendige, „indtil vi alle naa til Enhed i Troen og Guds Søns Erkendelse.“ Det skrevne Ord var ikke tilstrækkeligt for at tilvejebringe dette, thi det krævede nærværende Inspiration og guddommelig Fuldmagt for at kunne udføre det.

Hvad der er bleven af Verden uden disse Ting, ja selv Kirken, hvis den bestod, efter at Aabenbaring og Fuldmagten ophørte, ses i den moderne Kristendom. Substansen er forsvunden, og Skyggebillederne have taget dens Plads, og som disse Apostler profeterede, bleve kætterske Lærdomme indførte efter deres Bortgang, „da de ikke skulde fordrage den sunde Lærdom“, men skulde „henvende sig til Fabler“. Menneskene „lære altid og kunne aldrig komme til Sandheds Erkendelse“, thi de have „Gudfrøgtigheds Skin, men fornægte dens Kraft.“ Meninger og Grublerier, Menneskelærdomme og tomme Filosofier og det døde Bogstav i de gamle Skrifter, der fortolkes og oversættes paa saa mange forskellige Maader, bevirke Splittelse blandt Menneskene og have frembragt den Tilstand, som tænkende Folk klage over. Men hvorledes kan det afhjælpes? Skal denne Tilstand altid vedblive med fortsat og forøget Kraft? Maatte Gud forbyde det! Og det er kun ham alene, som kan tilvejebringe den nødvendige Forandring.

Priset være hans hellige Navn, thi han har paabegyndt dette store Arbejde! Han har aabnet en ny Uddeling. Han har talt igen fra Himlen. Kristus har aabenbaret sig selv som Hoved for sin Kirke. Utter ere Profeter og Apostler og andre Lærere, som have modtaget Fuldmagt fra ham, udgangne i Verden med Livsens Ord og prædike det, som han gav i „Begyndelsen“, da han vandrede her i Rødet. De ere bemyndigede af ham og tale, drevne af den Helligaand. De, som an-

namme Ordet, ombvende sig fra deres Synder og blive døbte i Vand, med Begravelsens Daab, til Syndernes Forladelse, modtage ved Haandspaalæggelse denne Helligaand som et Vidnesbyrd og Kundskab om Sandheden som den er i Jesus Kristus. Menneffelige Skygge- og Fantasi-billeder" ere ikke mere tiltrækkende for dem, men det levende Lys og det sikre profetiske Ord. De have et Vidnesbyrd hos sig selv, at de vandre paa den eneste Vej, der fører til Livet; Tviol er bortvegen fra deres Sjæl, og Visshed har taget Pladsen. Aandens Gaver skænke dem Glæde og Trøst. Guddommelig Fuldmagt tilsidefætter menneffelige Tviſtigheder, og „Enhed i Troen og Guds Søns Erkendelse" virkeliggøres i deres Erfaring. De lade sig ikke mere „tumle som Bølger og omdrive af ethvert Værdoms Vej". Det, som var fra „Begyndelsen", er deres. Lad hele Verden gibe Agt og vende sig fra Sekter og Partier af menneffelig Oprindelse, og modtage Herrens Lys, som er kommen ovenfra i de sidste Dage.

C. W. P.

(Mill. Star.)

Et Gudskaab

fra en Kvinde af de Sidste-Dages Hellige til Kvinderne i hele Verden.

(Af Susa Young Gates.)

(Fortſat fra Side 223.)

Sociale Rettigheder. Det vilde være umuligt at finde et borgerligt Samfund i hele Verden, hvor Kvinderne er mere uafhængige i Tanker, Ord og Gerninger end i Utah. Tal med dem, i hvilken som helst By eller Købstad. Væg Mærke til deres Vandel; undersøg deres Beskæftigelse, og I ville snart erkende Sandheden heraf. Modige, som de ere, faa de i Arv den uforfærdede Styrke, der gjorde deres Mødre tapre nok til at ignorere Verdens Bespottelse over, at de havde annammet en upopulær Religion. Kun paa retfærdige Principper kan man lede dem og raadslaa med dem. De bleve af Profeten Joseph Smith i 1842 organiserede til et Selskab, der blev kaldet den kvindelige Hjælpeforening. Denne Organisation tæller nu 35,000 Kvinder, og dens nuværende Præsidentinde er Bathjeba W. Smith, som var et Medlem af den oprindelige Nauvoo-Organisation. I 1869 organiserede Brigham Young ved Hjælp af en af de største og viſeste „Mormon"-Kvinder, Eliza R. Snow, Kirkens unge Kvinder til en Uddannelsesforening, og i 1878 blev Fru Elmira S. Taylor indsat som Hoved for denne Pigernes Forening. Ti Aar senere blev Børneforeningen oprettet af Præsident John Taylor med Bistand af Søster Eliza R. Snow, og disse Foreninger bestyres udelukkende af Kvinder. Fru Louie B. Felt blev indsat som Præsidentinde over sidstnævnte Forening, hvilket

Embeder hun endnu indehaver. Saaledes er der for Tiden tre kvindelige Organisationer i Kirken med et samlet Medlemsantal af omtrent 100,000 Sjæle, og blandt disse er der henved 15,000 Funktionærer. Disse ledende Kvinder have, hvad deres sociale og uddannende Arbejde angaar, haft mange Aars Erfaring i Bestyrelsesaffærer. De ere kloge i finansielle Anliggender, eftersom de aarlig forvalte store Pengesummer. Saa-danne Ting som at gøre Gæld eller at stole paa Kirkens Mænd angaaende Midler til Understøttelse komme aldrig op i deres Tanker. Disse tre Organisationer underholde fuldstændig sig selv, og Funktionærene udføre deres Tjeneste fri og uden Betaling. Der udgives tre Tidsskrifter; det første og ældste, »Woman's Exponent«, blev oprettet 1. Juni 1872; det andet, »Young Woman's Journal«, har eksisteret i 17 Aar, og de unges Magazin, »Children's Friend«, er nu paa sin 6. Aargang. Disse literære Værker udgives og bestyres fuldstændig af Kvinder; de sætte sig aldrig i Gæld, men have ofte et net Overstud af Penge i Banken. Kirkens Piger ere blevne meddelagtige i den moderne Penge-nafhængighed, og Tusinder af dem ere Maskinskrivere, Kontorister, Kunstnere og Lærerinder; nogle ere endog Læger; Søster Roumania B. Penrose var den første kvindelige Læge og tog sin Eksamen ved Pennsylvania-kollegiet. Mange ere uddannede i Musik. Eliza R. Snow staar i Spidsen for de literære Kvinder, og den erfarne Selskabsdame Emmeline B. Wells er Forfatter, Lovgiver og Mennefsven. Hundreder rejse mod Osten i det specielle Øjemed at uddanne sig i de forskellige Videnskabsfag. Hvis der ikke var Sandhed og Skønhed i deres Religion, vilde da disse, vor Kirkes unge Piger og Dreng, vende tilbage fra Harvard's, Yale's, Columbia's, Pratt's, Leland Stanford's, John Hopkins's og Ann Arbor's Universiteter for at blive dominerede af den gennem Falskhed og Forførelse? Vor Kirkes nuværende Præsident, Joseph F. Smiths, Opfattelse er, at hvis kun eet Køn kan blive uddannet, da lad det være de unge Kvinder. De ere Fremtidens Mødre, og en Strøm kan aldrig svulme højere end Kilden, hvorfra den udsprang. Forældrene gøre ofte anstrængende, men haabefulde Opførelser, hvad Tid og Midler angaar, for at den opvoksende Slægt kan drage Fordel af de højere Udviklingsfag, som tilbydes dem i Kirkens og Statens Højskoler.

Religiøse Rettigheder. Den første religiøse Gerning, som Profeten Joseph Smith udførte, var at lægge Vægt paa det Paabud, som Frelseren gav til sine Disciple: „Gaar bort i al Verden, og prædik Evgangelium for al Skabningen.“ Der er ingen Indskrænkning, hvad Køn angaar, i Udførelsen af dette Kald og Privilegium. Fra Kirkens Begyndelse og op til nærværende Tid er religiøs Valgret ens for baade Mænd og Kvinder. Det kræves aarlig af Folket, at det afgiver sit Tilidsvotum til Kirkens funktionerende Embedsmænd, og Kvinden stemmer Side om Side med sin Mand eller Broder. Begge Parter ere

fuldstændig religiøse Samfundsborgere. Ikke alle, men kun saa Mænd ere stiftede til at beklæde Embeder, det være sig i politisk eller religiøs Henseende. Borgerrettighed betyder ikke netop at indehave Embeder, undtagen naar Lejlighed og Plads gives dertil. Kvinderne ere Slægtens Mødre og kunne derfor ikke være offentlige Styrere og Ledere.

Naar „Mormonpiger“ ere fritagne fra hjemlige Pligter, blive de undertiden udsendte som Missionærer til Jordens Nationer. Alle Kvinder ere ikke stiftede til at udføre dette Hverv, men det er en frivillig Sag for dem, der kunne og ville. Hjemmets Pligter hindre dem i de fleste Tilfælde deraf, men ikke religiøs Udygtighed. Der er bogstaveligt talt Tusinder af Kvinder, som vilde være stiftede til at virke som Missionærer i denne Kirke, men de kunne heldigvis ikke samtidig være baade Hustruere, Mødre og omrejsende Missionærer. Kvinderne forrette ligesaa vel som Mændene Tjeneste i Templerne, der ere byggede af dette Folk. De ere der som Højpræstinder, og som saadan ere de meddelagtige i det hellige og indviende Arbejde. Menneffenes naturlige Høflighed og Forekommenhed mod hverandre udvides ved Bevidstheden om, at de højeste fremtidige Forhaabninger og Tilkendegivelser ligge i Slægtens Forældrestand. Med alle de Rettigheder og Privilegier, som ere os givne, uden at vi have bedt derom, hvad Virkning har saa denne saakaldte Mormonisme haft paa Familielivet — Hjemmet? Der er et behageligt Fællesskab og aandeligt Samfundsliv blandt de Sidste Dages Hellige, thi de ere alle hverandres Brødre og Søstre. De ledes og styres for medelst Kærlighed og Venlighed, og den samme Indflydelse virker gensidig blandt deres Naboer. Der er en himmelsk Fred og Forening i Evangeliets Favn, som Verden hverken kan give eller borttage. Den omme Hengivenhed til Gud og hans Rige, der er en Modfætning til meget af det, som nogle af vore kristne Benner besidde, er en Part af den elskværdige Lovlydighed, som tilhører Himmeriges Rige. Hvis „Mormonkvinden“ ikke elskede Verden, da vilde hun ikke bifalde, at hendes Sønner og Brødre bleve udsendte i Verden for at møde Haan og Bespottelse og undertiden udsatte for Høbelvold paa Grund af det guddommelige Kærlighedsbudskab, de frembære. Hun nægter sig ofte Livets Bekvemmeligheder, medens Manden udreder alle Udgifterne; hun stræber for at ernære sig selv og Børnene, medens Manden eller Sønnen er ude i Verden for at tilbyde Eder det uvelkomne Budskab. Hvilken større Kærlighed kan et Menneffe udvise end at opofre sit eget for at gavne sine Medmenneffer?

Hvorledes kunne I, eller hvilken som helst Mand eller Kvinde, faa et Vidnesbyrd om Sandheden og blive meddelagtige i Evangeliets Betsignelser? Det Svar, som Petrus gav til Mængden paa Pintesfestens Dag, vil altid blive uforanderligt: „Omvendt Eder, og hver af Eder lade sig døbe i Jesu Kristi Navn til

Syndernes Forladelse; og I skulle faa den Helligaands Gave." Dette er simpelt, ligefremt og kan ikke modsiges. Frelseren lærte, at om nogen vilde kende, om Lærdommen var af Gud, da skulde han gøre Faderens Vilje, og han vilde da aabenbare ham Sandheden. Der er ingen Forstel paa Trælle eller fri, Føde eller Hedning i Jesus Kristus. Paa Frugterne skal man kende dem; en beest Kilde kan ikke udgyde sødt Vand, ej heller samler man Druer paa Torne.

Læs Skriften, mine kære Venner; ombønder Eder fra Eders Synder, og bliver døbt i Vand til Syndernes Forladelse af en, som har Fuldmagt dertil; thi vi skulle alle mødes for Guds Domstol. Og i hans naadige Baretægt overlader jeg mig selv og Eder, mine Verdenssøstre, som monne læse dette Budskab. Saa Farvel, til vi igen mødes for Guds, den retfærdiges Ansyn, der er fuld af Naade, Retfærdighed og Kærlighed.
Salt Lake City, Maj 1907.

Hvad Folk siger.

Menneftet har det ikke godt, siger en vis Mand.

Man kommer ind i Verden uden at blive spurgt, om man har Lyst, og man gaar ud af Verden mod sin Vilje. Og hvad man gennemgaar mellem disse to Stadier er ikke altid fornøjeligt.

Hvis man er fattig, faar man Ord for at være en daarlig Økonom, og er man rig, saa siger Folk, at man tænker bare paa at strabe Penge sammen.

Trænger man til Penge, vender alle En Ryggen, og har man en aaben Pung for andre, bliver man plaget af Alverden.

Befatter man sig med Politik, saa er det bare for at faa et „Ben“, et Levebrød, og blæser man Politiken et Stykke, saa er man en daarlig Patriot.

Strør man ikke Penge ud til alle mulige velgørende Foreninger og Komiteer, saa er man gerrig, og giver man noget, saa er det bare for at faa sit Navn i Aviserne.

Viser man Medfølelse for de ulykkelige, saa er man blødagtig, og er man ufølsom for andre, saa er man hjerteløs.

Den, der dør ung, har en glimrende Fremtid for sig, og den, der dør gammel, har forsejlet sit Liv.

Det er ikke let at leve, men det er dog altid bedre end at dø.

(Agitatoren.)

Stanken af Tobak hos Mennesker er Guds Vland modbydelig.

De Sidste Dages Helliges Organ for Skandinavien
Grundlagt 1851 • Udgaar den 1. og 15. i hver Maaned

Torsdag den 1. August 1907.

Præsident C. W. Penrose's og Hustru's Besøg i Skandinavien.

De sidste forløbne Uger, da vor elskede Præsident C. W. Penrose og Hustru have beæret os med deres Nærværelse, ville længe blive bebarere i kær Erindring af Vildsterne og de Hellige. Præsident C. W. Penrose og Hustru ankom til København Lørdagen den 15. Juni og overværede samme Aften en vel arrangeret Aftenunderholdning i de Helliges store Lokale. Søndagen den 16. holdtes Søndagsstole og 2 Møder, Mandag den 17. to Præstedømsmøder, og Tirsdag Aften den 18. blev det kvindelige Hjelpeforeningsmøde afholdt. Der manglede ikke i disse Møder paa gode Raad og Lærdomme, der fra vore Væresgæster, under Aandens Vejledning og Kraft, strømmede ud som fra en evigvarende levende Kilde.

D, maatte deres Ord erindres og synke dybt i de oprigtiges Hjærter, spire frem og i Herrens belejlige Tid bære Frugt for ham i Retfærdighed! Vi tilbragte ogsaa en behagelig Dag i deres Selskab i Klampenborgs grønne Bøgelunde. Derefter fortsatte de Rejsen til Stockholm. Besøgene i Kristiania og Aalborg ere allerede omtalte; men det kan ogsaa anføres, at paa samme Rejserute bleve Gøteborg og Aarhus hver aflagte en behagelig Visit.

Konferencer bleve afholdte i alle de ovennævnte Byer, hvor store Forsamlinger af Vildster, Hellige og Fremmede lyttede til en af Herrens trofaste Apostle, og ved Slutningen af hvert af disse Møder udtalte Folket deres gensidige Tilfredshed over, hvad de havde hørt.

Kvindeforeningerne i de forskellige Konferencer modtog mange betimelige og lærerige Vink af Søster Roumania B. Penrose, som stænkede dem megen af sin Tid og Opmærksomhed. Den 11te Juli tiltraadte de Besøgende Tilbagereisen fra Aarhus til Liverpool, gennem Tyskland, og ledagedes af Præsident J. M. Christensen til Fredericia.

Søster Anna Otte fra Logan, Utah, mødte Søster Penrose i Kristiania og fulgte med hende gennem Danmark for at være hende behjælpelig med Sproget.

J. M. C.

Ankomst og Beskikkelse. Vildste Henry Danielsen fra Hyrum, Utah, ankom til København den 17. Juli og beskiktes til at arbejde i Kristiania Konference.

Afsøning. Paa Grund af daarligt Helbred løses Ældste Lorenzo Eggertz, fra Logan Utah, som med Flid har arbejdet i Kristiania Konference, fra at virke i Skandinavien. Han afgik fra Liverpool med Dampskibet Baltic den 25. Juli.

Dødsfald. Hans Thoresen, der blev født i Bærum ved Kristiania, Norge, den 17. Marts 1821, afgik ved Døden i Hyrum, Utah, den 21. Maj 1907. Broder Thoresen annaumede Evangeliet i Kristiania den 16. April 1855 og virkede der i mange Aar for dets Udbredelse. Han var en af dem, som gennemgik megen Forsølgelse i sit Fødeland for sin Religions Skyld. Han ankom til Utah i 1863 og levede og døde trofast i Evangeliet.

— Thea Andersen, som har været et trofast Medlem i Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige i 38 Aar, afgik ved Døden i sit Hjem i Kolbjørnsvik ved Arendal, Norge, den 21. Juni 1907, i den høje Alder af 82 Aar.

— Dorthæa Johanne Sørensen, der blev født i Lendum, Hjørring Amt, Danmark, den 13. August 1827, afgik ved Døden i Glendale, Idaho, den 31. Oktober 1906. Begravelsen foregik i Logan, Utah.

Andet aabne Brev fra M. A. C. Nicolajsen til „Skandinaviens Stjerne“.

Det Spørgsmaal trænger sig ind paa mit Sind: Hvad bør det vore Brødre og Søstre at gøre, før de rejse til Zions Land, og efter at de ere ankomne hertil?

Vi opfordre ikke nogen til at emigrere, tvertimod. Det eneste sande Forhold i dette Punkt er, at de nærmeste Slægtninge eller fleraarige Venner maasse opfordre hinanden til at samles her som i andre af de Forenede Stater. Men min og andres Erfaring er, at Evangeliets Aand, som vi fik Rettighed til ved Indlemmelsen i Kirken ved Haandspaalæggelse for den Helligaands Gave, bestandigt paavirker os til en Forening med Folket i Zion, selv om vi forud ikke kunde fordrage Tanken om at forlade vort Fædreland for at drage til Amerika. Saaledes var det med mig. Redaktionen vil maasse derfor tillade, at jeg fremstætter saa praktiske Vink for dem, som ere paavirkede af den samme Aand og have Midler til at emigrere.

Først vil jeg sige, at hverken ung eller gammel, fattig eller rig burde tænke paa at drage afsted i Huj og Hast, saasnart de have annanumet Evangeliet, selv om de have den Følelse, at de straks ville rejse, eller saasnart de ved alle lovlige Midler kunne faa Penge dertil. Lad først alle Ting blive forberedt omhyggeligt; og for at man skal være paa det

rene med, at jeg her fremsætter et sejsfrit Raad, henleder jeg Opmærksomheden paa det 56. Vers af 58. Kap. og det 63.—68. Vers af 101. Kap. af Pagtens Bog.

Herren staar ved Styret af dette Værk, og det gælder kun om, at ethvert Medlem gør sin Pligt paa den Plads, som er anvist ham eller hende, eller med andre Ord ære og befæste deres Kaldelse, saa at de kunne være istand til at gøre deres Udvælgelse sikker. Slutningen af det 121. Kapitel af Pagtens Bog og Apostelen Peter giver i sit andet almindelige Brev, 1. Kapitel, en Definition eller Begrebsbestemmelse af de gode Egenskaber, som bør karakterisere vore Søfende, for at de kunne befæste deres Kaldelse og ikke støde an. De Sidste Dages Hellige, som, i Udspreddelsen eller i Zion, have øvet sig vel i disse Egenskaber, saa at de ere blevne eet med deres Natur, kunne prise sig lykkelige, thi de ville da have et uvækket Haab om at faa Lejlighed til at se Peters Ord i det 19. Vers gaa i Opsyldelse paa sig, hvorom der findes en tydeligere Forklaring i det 131. Kapitel af Pagtens Bog.

Vis al den Økonomi, De kan, mine Søfende, med Deres Penge-midler. Naar De da have sparet lidt sammen, kunne De ikke bruge det til noget bedre Formaal end at søge efter Deres Slægtregister — Stamtable — eller Deres Genealogi, som det ogsaa kaldes, baade paa Fædrenes og Mødrenes Side. Det vil maaske synes Dem noget underligt, og det vil fordre en Del af Deres Tro og Udholdenhed at bringe Sagen til Virkelighed. Min Kundskab og mit Syn paa dette Krav er imidlertid naaet frem til fuld Klarhed. Jeg ved, hvorom jeg taler.

Det var en af Profeten Moroni's allerførste Udtalelser til Joseph Smith, at de Forjættelser eller Løfter, som vare givne Fædrene, skulde blive plantede i Børnenes Hjerter i dette Slægtled ved Hjælp af Præstedømmets Gengivelse ved Profeten Elias' Haand. (Se Pagtens Bog 2. Kap. og Joseph Smiths Levnedslød, Side 7.) Efter at jeg var bleven et Medlem af Kirken og hørte om Daab for de Døde, stod dette vigtige evangeliske Princip tydeligt for mig. Jeg forstod nu, at Løfter, der vare givne mine Fædre, maatte være plantede i mit Hjærte, thi allerede i mine opvoksende Drengenaar, medens jeg opholdt mig i min Fødeby, Skive i Jylland, følte jeg mig uvilkaarligt, saa at sige formaalsløst, tilskyndet til angaaende mine nærmeste Slægtninge og Venner at indhente Oplysninger, som jeg optegnede og bevarede.

De vil forstaa min Glæde over, at disse Optegnelser senere bleve Grundlaget til, at Ældste Jens Jensen, Kirkens specielle Genealog i Skandinavien, hurtigt saa sig istand til ved Arkivundersøgelser at bringe mit Slægtregister for Dagens Lys, endog saa langt tilbage som til 1367.

Mine Brødre og Søstre maa forstaa, at Genealog Jens Jensen ikke er udsendt for at udføre dette Arbejde gratis, selv for dem, der have gjort eller kunne gøre sig fortjente dertil, da dette brydsomme Værk er

forbunden med store personlige Omkostninger for ham til Rejser etc. og til hans egen og Families Underhold. Der findes naturligvis ogsaa andre Genealoger i Danmark, som mod højere Betaling foretage Optegnelser og Arkivstudier.

Det er i det hele taget værd at lægge Mærke til, hvorledes Herrens Land har paavirket Regeringsmyndighederne i Skandinavien til at oprette Provinsarkiver til Opbevaring og Indsamling af de gamle og nyere Kirkeprotokoller og andre personalhistoriske Optegnelser, ved Hjælp af hvilke vi kunne opspore vore Forsædres Slægtlinie, Fødsels- og Dødsdato samt Bosted.*) Der findes i Skandinavien en vidt udbredt personalhistorisk Interesse, som har givet sig tilkende ved Udgivelsen af store og vigtige Stamtavler, Personalhistorisk Tidsskrift, og den lange Række Bind af Biografisk Lexicon. Jeg har saaledes selv med Glæde læst om flere af mine Forsædre i dette Lexicon. Og det var med ligesaa stor Glæde, at jeg i et andet Værk „Danske patriciske Slægter“, udgivet af de bekendte Mænd, Personalhistorikeren Sofus Elvius og Geneologen H. R. Hjort-Lorenzen, fandt en Gren af min Slægt — Beckerlinien. Og jeg vil sige, det er ikke uden Vigtighed for de Sidstedes Hellige og andre Interesserede at mærke sig, hvad d'Herrer skrive i Forordet til 1. Bind af dette Værk om at samle en Genealogi: „For henved halvandet hundrede Aar siden udgav Præsten Gerhard Treschow et personalhistorisk Værk, hvori han skriver: 'Det er stor Synd at glemme Forsædrenes Bedrifter og lade det gode, de have gjort, dø med dem.' Denne Udtalelse blev ikke uden Frugt, og der er i Tidens Løb fremkommet store Mængder af genealogiske og personalhistoriske Arbejder, hvoriblandt der vel findes enkelte gode Monografier, saaledes om Familjerne Hvasz, Rosenkranz, Steel og Secher, ligesom der ogsaa i de nu udkomne otte Aargange af Danmarks Adels Aarbog er bragt en Række af videnskabeligt udarbejdede Stamtavler, men største Delen ere tarvelige Dilettantarbejder, og selv saa store Værker som Giesings Jubellærere og Lengnicks Stamtavler maa nærmest betragtes som ukritiske Materialesamlinger. Ved nærværende Arbejde, hvortil vi næsten udelukkende have benyttet Kirkebøger, Skifteprotokoller, kongelige Resolutioner og lignende Aktstykker, der findes i Ministeriernes, Rigsarkivets, Enkekasens og andre offentlige Autoriteters Arkiver og Samlinger, haabe vi at have givet en særdeles fornøden Anvisning paa, hvorledes Kildestudier bør anstilles***) og Stoffet derefter bearbejdes og ordnes.“

*) De Hellige maa saavidt mulig i deres Slægtregister sikre sig Oplysning om fuldt Navn, Fødselsdato og Aar, Navn paa By, Amt og Land, hvor Bedkommende er født, samt Dødsdato og Aar. Det er dog ikke aldeles nødvendigt at sikre sig Oplysning om, hvor Bedkommende er død.

**) Udhævelserne af mig.

De mange genealogiske Selskaber, Institutioner, Tidskrifter og det overordentlige private Initiativ eller Indledningsarbejde i denne Henseende, navnlig blandt den nordevropæiske og anglicanske Folkestamme, er et talende Vidnesbyrd om Opfyldelsen af Moroni's Ord til den unge Joseph i 1823 og Genoprettelsen af Elias' Præstedømme og Mission i 1836, som det blev udtalt ved Profeten Malakias' Mund. (Se Pagtens Bog 110. Kap.) Thi der er ingen Tvivl om, at Hovedparten af det Arbejde, som i denne Retning gøres af Mænd og Kvinder, uden at de egentlig ane den dybe Tilskyndelse dertil, med Tiden vil resultere eller vise sig i Evangeliets stedfortrædende Ordinaner i Templerne, først og fremmest Daab for de Døde. At Udførelsen af dette Princip ikke gælder nogen lille Beregning, vil De kunne sige Dem selv, naar De ved, at der allerede i de første Aaringer af Kirkens Organisation byggedes Templer, at der nu findes fire Templer i Brug i Utah, og flere ville blive byggede i Fremtiden — i det Ny Jerusalem i Jackson County, Missouri, og endnu flere efterhaanden som Zions Stave opbygges og tiltage i Antal.

Vore Følelser udvides af Kærlighed til vore hedengangne Slægtninge med Bevidstheden om, at de endnu leve paa de af Herren bestiftede Steder, hvor Evangeliets Principper ere blevne dem forkyndte, og at manges Hjerter iblandt dem ere fulde af den samme Tro som vi selv, og at de længselsfuldt skue hen til den Dag, da de stedfortrædende Ordinaner skulle blive udførte for dem. Thi da ville de være eet med os, der have modtaget de samme Pagter i Rødet, og den samme Tro, Dybd, Kundskab og Gudsfrygtighed vil give og berettige dem til det evige Liv i Faderens og Sønnens, vor Forlørsers, Nærværelse, ja til endeløs Fremadstriden i Verdener foruden Ende. Vi maa i Sandhed sige, at Frelsensplanen, som Jesus Kristus har givet, er fri for alt Snæversind, idet den i fuldt Maal lover og realiserer dens vidt udstrakte Naademidler til de Troende.

Mine Brødre og Søstre, som endnu ikke have faaet Djnene op for, at det evige Evangelium ogsaa meddeles de Døde, kunne komme til en dybere Forstaaelse deraf ved at studere de hellige Skrifter. Jeg skal for at lette Dem Studiet af Gennet anføre følgende Skriftsteder:

1. Cor. 15 : 19-28. Haabet udover Livet og de Dødes Opstandelse formedelt Kristus.

Rom. 14 : 9. Herren over Døde og Levende.

Esaias 24 : 22; 42 : 6-7; 61 : 1. Psalm. 16 : 9-11; Matth. 5 : 26; Zach. 9 : 11. Frihed for Fangne og de Bundnes Løsladelse af Fængselet.

Philip. 2 : 9-11 og Ab. 5 : 13. Alles Knæ skal bøje sig og betende.

Apostl. Gern. 4 : 10-12; 1 Tim. 2 : 3-6. Frelsen er Kristus.

Joh. 5 : 25. De Døde skulle høre Jesu Røst.

Joh. 11:25, 26. Troende efter Døden skulle leve.

1. Peter 3:18-20. Jesus prædikede til Aanderne i Fængselet.

1. Peter 4:5. 6. For at dømmes i Lighed med Mennesker i Kød.

Luk. 23:39-43. Misbæderen fik intet Løfte om at indgaa i Guds Rige.

Joh. 20:11-17. Jesus paa den tredie Dag endnu ikke opfaren til Faderen.

Mormons B. Alma 40:11-14. Tilstanden mellem Døden og Opstandelsen.

Malak. 4:5. 6. Elias' Mission i Ombendelsen af Børnenes Hjerter til Fædrene.

Pagtens Bog 2. Kap. Moronis' Bndskab til Joseph Smith.

Joh. 3:3-5. En ny Fødsel nødvendig for Alle.

1. Cor. 15:29. Daab for de Døde.

1. Kong. 7:23-25. Salomons Tempel og det støbte Hav deri (Daabsfonten).

Mormons B. 2 Nephi 5:16. Et Tempel i Bygnings-Lighed med Salomons. Se ogsaa 3 Nephi 11:1.

Skandinaviens Stjerne Nr. 1, 2, 3, 4 1906: Om Templer.

Pagtens Bog 110. Kap. Malakias' Profeti, 4. Kap., opfyldt.

Pagtens Bog 128. Kap. En Skrivelse fra Præsident Joseph Smith om Daaben for de Døde og Elias' Mission forklaret.

Endelig skal jeg anføre, hvad jeg selv anser for et stort Bidnesbyrd ikke alene om Guds Barmhertighed mod Menneskene, men ogsaa om, hvor stor Vigtighed den omtalte Sag har for Herren isølge Løfterne eller Forjættelserne til Fædrene, og som giver ham stor Aarsag til Langmodighed med Menneskenes store Synder.

Det 84. Kapitel af Pagtens Bog indledes med Ordene: „Aabenbaring fra Jesum Kristus til hans Tjener Joseph Smith den yngre og seks Uldster, da de forenede deres Hjerter og opløstede deres Nøst til det Høje; ja, Herrens Ord angaaende hans Kirke“, osv. — Ifølge det 114. Vers befales det Biskoppen (Newel K. Whitney) at „gaa til Staden New York, til Staden Albany og til Staden Boston, og advare Indvaanerne i disse Byer med Evangeliets Lyd og med høj Nøst om den Udelæggelse og om den fuldkomne Opløsning, der venter dem, dersom de forkaste dette. Thi dersom de forkaste dette Bidnesbyrd, er deres Doms Time nær, og deres Hus skal lades dem øde.“

Jeg har ingen Længsel efter at se Udelæggelse, men dersom Byerne Boston, New York og Albany med flere havde modtaget Bidnesbyrdet om Evangeliet fra Newel K. Whitney og andre af Herrens Tjenere, som siden have forkyndt det for dem med stor Kraft, vilde de sikkert have ombendt sig ligesom Ninive efter Jonas' Prædiken, men endnu karakteriseres de af en frygtelig Ugudelighed, ligesaa modne til en Udelæggelse eller Renselse som Tyrus og Sidon fordem og San Francisco sidste Aar. Men naar Herren har udtalt sin Dom over dem, hvorfor sparer han dem da endnu? vil maaske en og anden spørge. Guds Planer ere højere end vore, hans Visdom og Langmodighed strækker sig ud over Dødeliges Faaetevne. Ved at se dybere i Tingene kommer jeg

tilbage til Vidnesbyrdet om Forjættelserne til Fædrene; og deri tror jeg, at Hemmeligheden ligger. De to Byer have ikke alene været vigtige Støttestrukturer for de sidste Dages store Bænk i den transatlantiske Samsfærdighed, men de ere ogsaa Knudepunkter for et kæmpe-mæssigt genealogisk Apparat, som strækker sine Traade ud i hele den anglicanske Race, hvilken den største Procentdel af de Sidste-Dages Helliger tilhører.

Dette stod ikke klart for mig før en Gang sidste Vinter, da jeg indledede Korrespondance med en af Ostens Genealoger, og jeg blev forsynet med en Del Oplysninger fra selv de genealogiske Institutioner. Paa samme Tid begyndte Kirkens Organ »Deseret Evening News« Lørdagsnummer sine interessante genealogiske Artikler, hvis Oplysninger om Stamtavler yderligere have bestyrket mig i dette Vidnesbyrd.

Jeg skal endelig anføre nogle faa Ord af en af disse Artikler fra den 23. Marts 1907 som en Slutningsfølge til Indledningen af mit Brev: Hvad bør det vore Søskende at gøre, før de rejse fra deres Fædreland:

„De Hellige i Udspredelsen kunne neppe i Forbindelsen med Virksomheden for at tilvejebringe deres Slægtregister forstaa den usynlige Magt og Hjælp, de modtage i dette og andet Arbejde. Det blev lovet af Præsident John Taylor, og hans Udtalelser ere fornødig fundigt gengivne af vor elskede Præsident Joseph F. Smith, at de, som arbejde for deres afdøde Slægtninge, ville modtage Kraft, Midler, Helbred og Evne til at fuldføre, hvad de monne begære i Retfærdighed. Om vore Søskende i Udspredelsen trænge til pekuniær Hjælp til at emigrere, prøv da først i denne Henseende at hjælpe eders afdøde Fædre, Slægtninge og Paarørende, som med levende Interesse følge eders Handlinger og Foretagender i det Haab, at I ville ihukomme dem og lægge Grundvolden til at føre dem ud af deres usure Tilstand hinsides Sløret. Gaa eders Forfædre og Paarørende paa eders Side ved at virke for dem i denne Retning, og I ville have en glimrende Stab af Hjælpere, som I aldrig drømte om, thi ihvorvel de ere tavse og usete, saa ere de dog en Magt, som naaer langt ud over dødeliges Rækkevæne. Der vil komme Øjeblikke i eders Liv, hvor I ville falde i Forundring over Ting, som ske til eders Bedste, og Opfyldelsen af eders Hjærter hemmeligste Ønsker, og ville saa eder til at udbrøde: Hvem er jeg, at jeg skulde blive saaledes velsignet.“

Hvad bør det os da at gøre, efter at vi ere komne til Zion? Mine kære Søskende, een af eders væsentligste Pligter er ikke at hænge eders Hjærter ved Verdens Forsængelighed, Lyster og Rigdomme, men at holde eder nær til Gud i Overensstemmelse med Herrens Ord i Bibelen, Mormons Bog og Pagtens Bog, thi da ville I ikke glemme de Navne, I bringe med jer hid op, men I ville ved første Lejlighed gaa med dem til Templet, »The House of the Lord« (Herrens Hus), og udføre de stedfortrædende Ordninger for dem, og I skulle visstnok ikke komme til at savne Die paa eders Lamper til en sig stærkt nærmende Dag.

Ved Siden af Templets Daabsfont staar Herrens Engel, hvis Pligt det er at bevidne Daaben og sørge for, at Budskabet bringes de Personer, paa hvis Begne Daabs handlingen er udført. Saaledes er Guds store Plan for at frelse utalke Millioner af hans Børn, som forlade denne dødelige Tilværelse uden at have hørt det sande Frelsens Budskab og som formedelst den gode Hyrdes Røst hinsides lærte af dyre Erfaringer og modtog, hvad der tjente til deres Fred og Frihed ved Jesus Kristus, vor Forløser.

Murray i Juni 1907.

Mennekets Handlefrihed.

Efter som Anti-„Mormonerne“ have fundet det fornødent at fremstille „Mormonerne“ som „Slaver“, hvem det er forbudt at udøve deres frie Vilje i nogen som helst Ting, kunde det maaste være interessant at læse, hvad intelligente Medlemmer af Kirken tro med Hensyn til Pligten at erhverve Kundskab, uddanne deres Intellekt og virke som frie Væsner under personlig Ansvarlighed. Derfor give vi Plads for nedenstaaende Brev, som omhandler dette Emne, og som er skrevet af John Thorgeirson, Thistle, Utah:

Den Kraft og Indflydelse, som Kirken besidder, iagttages af mange tænkende og intelligente Folk enten med Beundring eller med Værefrygt, men meget faa forstaa, at en af Hovedaarsagerne til denne Kraft bestaar i Handlefrihedens Udøvelse og den personlige Selvtillid, som Kirkens Medlemmer ere i Besiddelse af. Handlefrihed og personlig Ansvarlighed ere Kræfter, hvorigennem Mennekene, ifølge Fremadskridningens evige Lov, kunne blive ophøjede. „Hvis I ønske at komme, hvor Gud er“, siger Profeten Joseph Smith, „da maa I blive ham lig, eller komme i Besiddelse af de Principper, som han besidder; thi hvis vi ikke nærme os Gud i Principper, da sjerne vi os bort fra ham, og tiltrækkes af Djævelen. En Person kan ikke frelses hurtigere, end han annammer Kundskab.“

Den Handlefrihed og Selvtillid, som de Sidste Dages Hellige have, og som er en af Hovedkilderne, hvorfra de faa deres Styrke og Udholdenhed, har ikke mindre Indflydelse paa deres finansielle og industrielle Virksomhed end paa deres Bestræbelser for at blive uddannede. Det er ikke rigtigt, at den dovne skulde æde den slittiges Brød, og Kirken lærer, at der ikke burde være Lediggængere i Zion. Det forventes af ethvert Medlem og af alle Personer, hvilken Samfundsklasse de end tilhøre, at de bør være faa uafhængige og selvstændige, som Omstændighederne tillade det. Der findes ikke et større Bevis herfor, end naar Eldsterne gaa ud for at prædike Evangeliet; de stole paa deres Fuldmagt og Selvstændighed istedetfor paa faste Lønninger.

Nogle spørge: Ere da ikke Kirkens Medlemmer nødte til at adlyde dem, som staa over dem i Autoritet? Hvis saa er, hvori bestaar da deres Handlefrihed?

„Guds Herlighed er Intelligens.“ Naar vi erholde Kundskab ved at

udvikle Aandsøberne, komme vi nærmere til Gud, og som een Sandhed ikke kan modsiges den anden, ej heller Ret stride mod Retfærdighed, saaledes bliver det hos en Person som en ny Natur at gøre ret. Naar det falder naturligt for en Mand at gøre ret og han lærer retfærdige og hellige Principper at kende, da styrer han sig saa at sige selv; og naar Kirkens Autoriteter, der staa over ham, bede ham om at gøre dette eller hint, som er rimeligt og i Overensstemmelse med retfærdige Principper, da er det selvfølgelig, at han er redebon til at gøre det, fordi det er ret, og ikke fordi det er en Befaling. Dette gør intet Indgreb i Handlingsfriheden, efter som han her staa fuldstændig fri til at vælge mellem det rette og urette. I Pagtens Bog, 121. Kap. 34.—37. V., bestemmer Herren: „Se, mange ere kaldede, men saa ere udvalgte. Og hvorfor ere de ikke udvalgte? Fordi deres Hjerter ere de verdslige Ting hengivne, og de tragte efter menneskelig Ære, saa at de ikke kunne lære denne ene Lektie: At Præstedømmets Rettigheder ere uadskilligt forbundne med Himlens Kræfter, og at Himlens Kræfter ikke kunne kontrolleres eller bruges uden i Følge Retfærdighedens Principper. At de kunne overdrages paa os, er sandt; men naar vi forsøge at stjule vore Synder, tilfredsstille vort Hovmod og vor forsængelige Ærgerrighed, eller udøve Kontrol, Herredømme eller Tvang over Menneskenes Sjæle i nogen som helst Grad af Uretfærdighed, se da unddrager Himlene sig os. Herrens Aand bedrøves, og naar den bortdrages, da ere saadanne Mænds Præstedømme og Myndighed tilende.“ Af dette Skriftsted se vi tydeligt, at Mennesket er begavet med Intelligens og staa ansvarligt for Gud; det maa uddanne sig i at fremvise Uegennytte, Kærlighed og Retfærdighed i alle Ting; og efter som „Guds Herlighed er Intelligens“ og han ønsker at komme, hvor Gud er, da maa han udvikle sin egen Intelligens og saaledes lære at være i uafbrudt Samkvem med Guds Aand, som vejleder ham ind i al Sandhed.

Hvis vi ønske at udøve vor Handlingsfrihed i den tilkommende Verden, da maa vi være forsigtige her i Livet, at vi ikke misbruge den; thi hvis vi gøre det, da vil det ikke være os til nogen Glæde i den næste Tilværelse. Vor himmelske Fader nyder fuldstændig Frihed af den simple Grund, at han bruger den rigtig; thi Profeten Alma siger i Mormons Bog (Alma 42, 13), at „Retfærdigheden kunde ikke tilintetgøres, thi hvis saa var, vilde Gud ophøre at være en Gud.“ (Deseret News.)

Indhold:

Stygge- og Inderbilleder	225	Ankomst og Bestikkelse.....	232
forvinder	225	Afløsning	233
Et Budskab	228	Dødsfald	233
Hvad Folk sige	231	Andet aabne Brev fra M. A. C.	
Redaktionelt:		Nikolajsen til „Stand. Stjerne“	233
Præsident C. W. Penrose's og Hu-		Menneskets Handlingsfrihed	239
stru's Besøg i Skandinavien..	232		
